

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **C. H. P.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 20 A 6/2021 – 38,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 20 A 6/2021 – 38, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28. 1. 2021, č. j. CPR-17000-3/ČJ-2020-930310-V243, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 16 456 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2021, č. j. CPR-17000-3/ČJ-2020-930310-V243, kterým bylo k odvolání žalobce částečně změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 15. 3. 2020,

č. j. KRPA-403534-36/ČJ-2019-000022-SV, a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*"), v délce trvání tři roky a zároveň mu byla podle § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování do 50 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Změna prvostupňového rozhodnutí ze strany žalované spočívala pouze v tom, že došlo k upřesnění, podle kterého se doba k vycestování v délce 50 dnů stanovuje z území členských států EU (nikoli jen z území ČR), přičemž doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, se počítá od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování (tedy nikoli od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, jak stanovilo prvostupňové rozhodnutí).

[2] Žalobce se dne 26. 11. 2019 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně. Přitom bylo zjištěno, že nemá na území ČR povolen pobyt. Žalobci byla předtím dvakrát rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (ze dne 8. 5. 2019 a ze dne 15. 10. 2019) uložena povinnost opustit území ČR dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 7. 2019 – pozn. NSS). Druhé z uvedených rozhodnutí stanovilo žalobci lhůtu k vycestování do 23. 11. 2019, povinnost opustit území ČR však nesplnil. Důvodem pro uložení správního vyhoštění tak bylo, že žalobce nerespektoval předešlá správní rozhodnutí, zdržoval se v ČR bez platného pobytového oprávnění a opakovaně porušoval právní předpisy.

[3] Městský soud žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 31. 3. 2021, č. j. 20 A 6/2021 – 38. Úvodem podotkl, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná a opírají se o dostatečně zjištěný skutkový stav. Nepřisvědčil žalobní námitce, že v řízení o správním vyhoštění měl být proveden výslech nezletilé dcery žalobce. Skutečnosti, které měly být prokázány tímto výslechem, byly zřejmé z jiných provedených důkazů, například z výslechu žalobce a jeho družky či z pobytových kontrol v místě jejich bydliště. Dále se městský soud věnoval otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění. Konstatoval, že toto rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřené, neboť správní orgán prvního stupně před jeho přijetím dvakrát na žalobce marně působil mírnějším opatřením v podobě uložení povinnosti opustit území. Žalobce tuto povinnost nesplnil, pouze se dostavil na pracoviště cizinecké policie. Žalobce na území ČR pobývá dlouhodobě nelegálně a sám při výslechu výslovně uvedl, že ani v případě uložení správního vyhoštění dobrovolně nevycestuje. Podle městského soudu ani pro rodinu žalobce neznamená jeho vycestování objektivně jen negativní důsledky, neboť bylo zjištěno, že žalobcova družka prakticky sama živí jejich společnou dceru a částečně i žalobce samotného.

[4] Městský soud rovněž uvedl, že ačkoli žalobce pobývá v ČR již od roku 2007, nevytvořil si zde žádné významné kulturní, sociální či legální ekonomické vazby. Nehovoří dobře česky, pohybuje se jen v rámci vietnamské komunity a nemá stálé zaměstnání. Vlastní pouze starší vůz, v ČR nemá založený bankovní účet a není též ani zdravotně pojištěn. Tyto okolnosti nesvědčí o hluboké integraci v české společnosti. Podle městského soudu také žalovaný správně přihlédl k tomu, že žalobce si přivydělává

nelegální prací, konkrétně občasnými brigádami v tržnici SAPA, za které dostává zaplaceno v hotovosti, a to aniž by disponoval pracovním povolením. Městský soud také zdůraznil, že žalobce dlouhodobě nevykazuje relevantní snahu o legalizaci pobytu v ČR, pouze lakonicky konstatoval, že vše nechal na svém právním zástupci, který mu ovšem pobytové oprávnění nezařídil. K tomu doplnil, že ve Vietnamu žije manželka žalobce s jeho další dcerou, se kterými je v občasném telefonickém kontaktu, určité zázemí tedy v domovském státě má. Se svou prvorozenou dcerou alespoň může žalobce ve vlasti „*zintenzivnit*“ styk, čímž může kompenzovat dočasné omezení rodinného života v ČR. Městský soud nepřijal argument, že pokud v minulosti správní orgány dospěly s ohledem na rodinné poměry žalobce v ČR k závěru o nepřiměřenosti správního vyhoštění, nelze mu ani nyní toto opatření uložit. Takový závěr by v daném případě znamenal jen bezvýsledné řetězení rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců, což jistě nebylo úmyslem zákonodárce.

[5] Závěrem městský soud odmítl jako nedůvodnou námitku, podle níž správní orgány nezdůvodnily délku správního vyhoštění. Žalovaný se k výměře správního vyhoštění vyjádřil a jakkoli si lze podle soudu představit podrobnější odůvodnění, nelze žalobci přisvědčit v tom, že v napadeném rozhodnutí tato úvaha zcela chybí. Z rozhodnutí je zřejmé, co vedlo správní orgány k uložení správního vyhoštění v délce trvání tři roky. Tuto dobu městský soud neshledal nikterak excesivní.

[6] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatel v prvé řadě namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění je s ohledem na všechny okolnosti jeho soukromého a rodinného života nepřiměřené. Argumenty správních orgánů, které městský soud převzal, považuje za nepřesvědčivé. Stěžovatel v ČR dlouho (od roku 2007) bez problémů pobýval, přičemž se za dobu svého pobytu nedopustil trestné činnosti. Sice nezpochybňuje, že porušil své právní povinnosti a nerespektoval správní rozhodnutí, ale jednalo se o porušení povinností toliko administrativní povahy. Je proto „*excesivní*“, pokud městský soud ve shodě se správními orgány zdůraznil právě to, že stěžovatel nerespektoval rozhodnutí ukládající povinnost opustit území, aniž by přihlédl k jeho rodinnému životu v ČR. Ten zde přitom existoval již v době, kdy stěžovatel na území legálně pobýval i pracoval. Těžiště rodinného života stěžovatele se nachází v ČR, argument městského soudu o možnosti kontaktu s prvorozenou dcerou, která žije ve Vietnamu, je tudíž nepřípadný. S touto dcerou se stěžovatel již roky nestýká, jde o dospělou ženu. Stěžovatel se hodlá s manželkou rozvést a chce uzavřít manželství se svou současnou družkou. Nemůže dále obstát ani závěr městského soudu, že stěžovatel představuje pro svou rodinu v ČR určitou přítěž, neboť financování společné domácnosti tíží primárně jeho družku. Na rodinné vztahy nelze nahlížet pouze z ekonomického hlediska, rodina plní i funkce reprodukční, socializační a regenerační.

[8] Stěžovatel dále s odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu připomíná, že v cizineckých věcech, především v oblasti správního vyhoštění, je třeba brát v potaz hledisko nejlepšího zájmu dítěte. Toto hledisko má zásadní význam,

obzvláště v situaci, v níž manželka, partnerka či družka vyhošťované osoby podniká nebo je zaměstnána, tedy zajišťuje rodinu po finanční stránce. V takové chvíli je nutné zajistit dostatečnou péči o vychovávané děti. Přiměřenost rozhodnutí tedy musí být hodnocena vzhledem k zájmům nezletilých dětí. V odůvodnění rozhodnutí žalované však chybí jakékoli úvahy, ze kterých by vyplývalo, že jejich středobodem bylo právě toto hledisko. Za tohoto stavu i městský soud nereflektoval zájmy nezletilé dcery stěžovatele, a to ani v alespoň hrubých obrysech. V dané věci jde především o reálný kontakt stěžovatele s rodinou a potřebu jeho dcery vyrůstat s oběma rodiči. Městský soud pochybil, jestliže nepřiznal významnou pozici nejlepšímu zájmu dítěte a naopak upřednostnil okolnost nerespektování pravomocných správních rozhodnutí ze strany stěžovatele.

[9] Stěžovatel dále namítá, že neobstojí ani uložení správního vyhoštění v délce trvání tři roky. Takové opatření považuje za rozporné se zásadou proporcionality. Stěžovatel si je vědom omezené role soudů při přezkumu správního uvážení, avšak je zřejmé, že stanovení doby zákazu vstupu na území ČR v takové délce je necitlivé, neúčelné a nepřiměřené s ohledem na výše popsané okolnosti rodinného života stěžovatele. Městský soud uznal, že odůvodnění rozhodnutí žalované mohlo být podrobnější, přesto však nepovažoval stanovenou dobu zákazu vstupu za excesivní. S takto stručnou úvahou se stěžovatel neztotožňuje. Nezletilá dcera stěžovatele s ním vyrůstala od narození ve společné domácnosti, těžko lze tudíž zdůvodnit tak dlouhé odloučení, které by mohlo vést ke zpřetrhání pouta mezi rodičem a dítětem. Stěžovatel cituje z rozhodnutí žalované a konstatuje, že je z něj obtížné seznat, jakými konkrétními hledisky se řídila při stanovení výměry správního vyhoštění. Naopak je evidentní, že závěr o přiměřenosti správního vyhoštění ve stanovené délce byl učiněn pouze na základě obecných odkazů a úvah.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvádí, že nehodlá blíže komentovat způsob rozhodování městského soudu a odkazuje na shromážděný spisový materiál.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je částečně důvodná.

[13] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*

[14] V projednávané věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že stěžovatel nerespektoval dvě předchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o povinnosti opustit území ČR vydané dle § 50a zákona o pobytu cizinců, na tomto území se nadále zdržoval bez platného pobytového oprávnění, a opakovaně tak porušil pravidla stanovená zákonem o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně s ním proto zahájil řízení o správním vyhoštění. Sporné však v prvé řadě bylo, zda je rozhodnutí o uložení správního vyhoštění přiměřené s ohledem na rodinný život stěžovatele v ČR.

[15] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu pochybení městského soudu, potažmo správních orgánů, neshledal. V obecné rovině stěžovatel správně poukázal na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že z hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je nezbytné zvažovat, jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince. Stěžovatel má obecně jistě pravdu v tom, že kritérium nejlepšího zájmu dítěte má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019 – 33, č. 4034/2020 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). To ovšem neznamená, že by po důsledném posouzení individuálních okolností věci jiný konkurující zájem (zájem státu na správním vyhoštění cizince pro existující vyhošťovací důvod) nemohl převážit.

[16] V dané věci je přitom podstatné, že správní orgány přiměřenost dopadu rozhodnutí o uložení správního vyhoštění hodnotily právě i ve vztahu k rodinným příslušníkům stěžovatele, především s ohledem na to, že žije ve společné domácnosti s družkou a nezletilou dcerou. Správní orgán prvního stupně se touto otázkou zabýval hlavně na str. 10 svého rozhodnutí, kde například uvedl, že družka s dcerou jsou finančně soběstačné, neboť rodinu živí právě převážně stěžovatelova družka. Vycestováním stěžovatele sice bude narušen vztah s jeho dcerou, avšak s péčí o dítě může družce vypomáhat její sestra, se kterou rodina rovněž bydlí. Žalovaná poměřovala zájem státu na vyhoštění stěžovatele se zájmem na ochraně jeho rodinného života zejména na str. 6 a str. 8 až 9 svého rozhodnutí. Dospěla přitom k závěru, že poté, co stěžovatel opakovaně nerespektoval právní předpisy, převáží „*silnější*“ zájem státu na jeho vyhoštění. Rodinní příslušníci mohou stěžovatele v domovské zemi navštěvovat, neboť můžou území České republiky s ohledem na povolení k trvalému pobytu libovolně opouštět a opět se vracet zpět. Dcera stěžovatele není s ohledem na svůj věk (12 let v době vydání rozhodnutí žalované) závislá na stěžovatelově bezprostřední osobní péči.

[17] Není tak pravdou, že by správní orgány danou otázku pominuly a městský soud nepochybil, jestliže jejich závěry aproboval. K rodinnému životu stěžovatele bylo přihlédnuto, na tom nic nemění ani podle stěžovatele nepřípadný argument městského soudu o možnosti styku s prvorozenou dcerou ve Vietnamu, s níž podle svého tvrzení již žádný vztah nemá. Stěžovatel má též nepochybně pravdu, že na rodinné vztahy nelze pohlížet pouze z „ekonomického“ hlediska, tedy optikou toho, kdo v rodině zajišťuje finanční prostředky na uspokojení základních životních potřeb. Argument, že stěžovatel do rodinného rozpočtu příliš nepřispívá a představuje pro svou rodinu spíše určitou zátěž, ovšem nebyl jediným ani stěžejním důvodem pro závěr o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Nadto okolnost, že družka a dcera stěžovatele na něm nejsou

existenčně závislé, je relevantní, neboť v opačném případě by takové zjištění mohlo vést k závěru, že vyhoštění cizince není v nejlepším zájmu dítěte. Stěžovatel zdůrazňuje, že o dceru pečuje právě on, zatímco družka pracuje a vydělává peníze na obživu. Jak však již bylo zmíněno, dcera stěžovatele není malým dítětem odkázaným na celodenní osobní péči rodičů, ale navštěvuje základní školu, do jisté míry je tak již soběstačná. S péčí o rodinu může družce pomoci i její sestra, která s ní (spolu s dalším dítětem) sdílí společnou domácnost. I při zohlednění zájmu nezletilé dcery na společném rodinném životě se stěžovatelem nepředstavuje správní vyhoštění stěžovatele nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a s ohledem na okolnosti případu splňuje podmínky legitimity a nezbytnosti.

[18] Nejvyšší správní soud dále souhlasí s tím, že přijetí závěru o nemožnosti uložení správního vyhoštění by v daném případě vedlo jen k bezvýslednému řetězení rozhodnutí o povinnosti opustit území, které však stěžovatel odmítá respektovat. Kasační soud zdůrazňuje, že stěžovatel naprosto rezignoval na jakékoli řešení své pobytové situace, pouze se vždy bez dalšího dostavil na pracoviště cizinecké policie s tím, že z ČR nevycestoval, ačkoli mu to ukládalo pravomocné rozhodnutí. Je evidentní, že stěžovatel, aniž by podnikl jakékoli kroky k legalizaci pobytu v ČR, spoléhal na to, že má na území družku a nezletilou dceru, a bude tak fakticky „nevyhostitelný“, případně na to, že mu pobytový titul „obstará“ jeho advokát. Jak správně podotkl i správní orgán prvního stupně, stěžovatel byl od počátku zastoupen právním profesionálem, avšak sám se nesnažil si svůj pobyt v ČR legalizovat. Zásahu do rodinného života měl a mohl předejít tím, pokud by respektoval mírnější opatření ve formě rozhodnutí o povinnosti opustit území, se kterým nebyl spojen zákaz dalšího pobytu v ČR. Stěžovatel neuvádí žádné okolnosti, které mu bránily v dobrovolném vycestování do země původu a v podání příslušné žádosti o pobytové oprávnění na tamním zastupitelském úřadu. Ve správním řízení jen sdělil, že veškerou aktivitu ponechal na advokátní kanceláři Václavek/Čechovský a není si vědom, že by jeho právní zástupce podal „*žádost o pobyt*“ (viz protokol o výslechu účastníka řízení ze dne 26. 11. 2019, založený na č. l. 8 správního spisu). Za tohoto stavu věci se tak nyní nemůže úspěšně dovolávat toho, že opatření ve formě správního vyhoštění je nepřiměřené. Stěžovatel si měl svá práva a povinnosti náležitě střežit, což evidentně nečinil (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 72/2016 - 31). První kasační námitka stěžovatele týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění tedy není důvodná.

[19] Druhou kasační námitkou míří stěžovatel na to, že výměra správního vyhoštění v délce tří let byla v rozhodnutí žalované odůvodněna jen obecnými frázemi. Délku vyhoštění považuje za nepřiměřenou a vytýká městskému soudu, že na jeho související žalobní argumentaci reagoval příliš stručně a nedostatečně (viz odstavec [9] výše).

[20] Tato kasační námitka je důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud z prvostupňového rozhodnutí ověřil, že konkrétní výměru zákazu pobytu na území členských států EU (v délce tři roky) správní orgán prvního stupně prakticky nezdůvodnil. Uvedl jen, že dobu stanovil na 3 roky „[v]*zhledem k délce jeho opakovaného pobytu na území České republiky bez platného víza (...) a na opakovaném*

porušování právních předpisů. (...) Na druhé straně správní orgán musí také konstatovat, že cizinec se do neoprávněného pobytu dostal svou vlastní nedbalostí, kdy ani v průběhu opakované lhůty k vycestování, která činila 30 dnů a podruhé činila 30 dnů, se nesnažil řádným a prokazatelným způsobem legalizovat svůj pobyt." Poté správní orgán prvního stupně uzavřel, že přihlédl „[j]*ak ke skutečnostem, za kterých se cizinec do neoprávněného pobytu dostal, tak na druhé straně k předešlému pobytu cizince*."

[22] Z výše uvedeného je evidentní, že správní orgán prvního stupně vzal v potaz jenom nerespektování předchozích rozhodnutí o povinnosti opustit území, porušování právních předpisů ze strany stěžovatele a jeho nedbalý přístup k legalizaci pobytu v ČR. Není však zřejmé, jaké okolnosti zohlednil správní orgán prvního stupně, řečeno jeho slovy „*na druhé straně*" – pouze bez bližšího vysvětlení uvedl, že přihlédl k předešlému pobytu cizince. Fakt, že stěžovatel realizuje na území ČR rodinný život, se do výměry zákazu pobytu nijak nepromítl, respektive z citovaného rozhodnutí není vůbec patrné, jakým způsobem se tak stalo.

[23] Žalovaná pak v této souvislosti uvedla, že „[z] *hlediska správnosti lze uložené správní vyhoštění na dobu 3 roků označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem č. 326/1999 Sb. Současně se přijaté opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech a rozhodnutí tedy plně koresponduje s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.*" Stěžovateli je tak nutno přisvědčit v tom, že žalovaná odůvodnila zvolenou dobu zákazu pobytu spojenou se správním vyhoštěním jen obecnými frázemi. Případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přitom mohou být napraveny rozhodnutím odvolacího správního orgánu, jelikož rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. To platí tím spíše, pokud odvolací orgán vychází ze stejného spisového materiálu, respektive stejných skutkových zjištění jako správní orgán prvního stupně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 – 33). Žalovaná však nedostatečné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v tomto směru ničím konkrétním nedoplnila. Z jejího rozhodnutí opět není zřejmé, proč považuje danou výměru za přiměřenou **všem zjištěným okolnostem** řešeného případu a jak **konkrétně** se zjištěné skutečnosti promítly do stanovené doby zákazu pobytu na území členských států EU.

[24] Nejvyšší správní soud nechce a ani nemůže předjímat, jak měla být správní rozhodnutí odůvodněna a jestli doba zákazu pobytu v délce tři roky, tedy v horní polovině zákonného rozpětí (za dotčené jednání umožňuje zákon o pobytu cizinců uložit správní vyhoštění s dobou zákazu pobytu až na pět let; viz odstavec [13] výše), skutečně odpovídá všem okolnostem daného případu. Stanovení doby zákazu vstupu na území EU je záležitostí správního uvážení příslušného správního orgánu, a podléhá proto omezenému soudnímu přezkumu. Aplikace správního uvážení však v takovém případě musí nalézt odraz v odůvodnění správního rozhodnutí. V opačném případě je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2020, č. j. 4 Azs 386/2019 – 33). Jak vyplývá z výše uvedeného,

konkrétní úvahy o délce správního vyhoštění ve správních rozhodnutích chybí, a tato rozhodnutí tak jsou v rozporu s požadavky shora vyloženými.

[25] Za situace, v níž správní orgány dobu zákazu pobytu dostatečně nezdůvodnily, se tedy tato doba *prima facie* může jevit jako nepřiměřená, a to právě s ohledem na to, že stěžovatel má v ČR pevné vazby se svou nezletilou dcerou a družkou, což v řízení nebylo nijak zpochybňováno. Tříleté odloučení je pochopitelně způsobilé významně negativně zasáhnout do těchto rodinných vazeb a především nezletilé dceři způsobit újmu, spočívající ve ztrátě kontaktu s otcem a narušení jejich vzájemného vztahu. V tomto ohledu se správní orgány měly zabývat tím, co je v nejlepším zájmu dítěte a měly brát v potaz, že stěžovatel sice na jedné straně porušil své povinnosti, avšak na druhé straně se v ČR podílí na péči o nezletilou dceru a na její výchově. Mezi těmito hledisky je nutné najít spravedlivou rovnováhu, a to nejen ve vztahu k samotnému přijetí rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, což se stalo, ale i při následné úvaze správních orgánů při stanovení doby, po kterou nebude cizinci umožněn vstup na území EU. To druhé se ovšem nestalo. K tomu je možné poznamenat, že po dceři stěžovatele lze stěží požadovat, aby trvale přesídlila do Vietnamu, a tím o osobní kontakt s otcem nepřišla, jelikož v ČR žije od narození a plní zde povinnou školní docházku.

[26] Stěžovatel má také pravdu v tom, že se nedopustil trestné činnosti či jiného závažného narušení veřejného pořádku. Jeho lehkomyslné jednání (neplnění povinnosti k vycestování, neopatření si pobytového titulu) nelze bagatelizovat, ale žalovaná měla řádně vysvětlit, proč je právě tříletá doba zákazu pobytu ve státech EU přiměřená, respektive odpovídající zjištěnému skutkovému stavu. Náležité odůvodnění nelze nahradit obecnou floskulí, podle níž tato doba odpovídá rozhodování v jiných obdobných případech, které nadto ani nejsou nijak specifikovány. Každý případ je nezbytné posuzovat přísně individuálně a v návaznosti na všechny konkrétní zjištěné okolnosti, které ho provází. Pokud by chtěla žalovaná odkazovat na ustavenou správní praxi, musela by popsat konkrétní příklady takové praxe či jinak vysvětlit (např. s užitím hodnověrných statistických údajů), jak taková praxe vypadá. To se ovšem nestalo.

[27] Městský soud proto podle zdejšího soudu pochybil, jestliže se k žalobní námitce s výše naznačeným odůvodněním správních rozhodnutí ztotožnil, a fakticky tak aproboval rozhodnutí, která jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Městský soud daný žalobní bod dostatečně nevypořádal, neboť sice na jednu stranu poznamenal, že si lze představit podrobnější odůvodnění, avšak zároveň bez dalšího konstatoval, že dobu trvání správního vyhoštění neshledal jako excesivní. Jak bylo uvedeno, správní rozhodnutí jsou v této části pro svou obecnost, nekonkrétnost a nedostatečnost nepřezkoumatelná, a pro tuto vadu měl městský soud rozhodnutí žalované zrušit.

[28] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nezákonný, a proto jej zrušil dle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku). Věc však městskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalované dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a dle § 78 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Při zrušení rozhodnutí pouze městského

soudu by totiž v dalším řízení městský soud nemohl, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, postupovat jinak, než zrušit napadené rozhodnutí žalované.

[29] Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku. Žalovaná tedy v dalším řízení pečlivě posoudí délku uloženého zákazu pobytu na území členských států EU, přihlédne ke všem zjištěným okolnostem a řádně zdůvodní konkrétní výměru správního vyhoštění, ke které dospěje.

[30] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek městského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

[31] Jelikož stěžovatel dosáhl zrušení správního rozhodnutí, měl z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží mu tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalované.

[32] Náklady řízení jsou tvořeny souhrnnou částkou **16 456 Kč** připadající na zastoupení stěžovatele advokátem Mgr. Petrem Václavkem – a to jak v řízení před městským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“. Zástupce stěžovatele učinil ve věci celkem čtyři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, účast na jednání před městským soudem dne 31. 3. 2020 a dvě písemná podání ve věci samé (žaloba a kasační stížnost) [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5. téhož předpisu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy za čtyři úkony právní služby včetně paušální náhrady připadá částka 13 600 Kč. Protože zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a advokátního tarifu), zvyšuje se odměna o sazbu této daně ve výši 21 %, tj. o 2 856 Kč. Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele činí s ohledem na výše uvedené již zmiňovanou částku 16 456 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšné žalované povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě danou částku, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu